

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 182

1 Ἰουνίου 2006

Ἐλευθερία ἢ μοναξιά;



λεύθερος, ἀλλά μόνος. Μέ τό φλάμπουρο τῆς ἀπελευθέρωσης στό χέρι καί μέ τό τραῦμα τῆς ἐγκατάλειψης καί τῆς τραγικῆς ἀπομόνωσης στήν καρδιά, περπατάει ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰώνα μου. Ὀδοιπόρος σιωπηλός, σκεπτικός, βαθειά προβληματισμένος. Δίχως κοινωνία ψυχῆς μέ τό συνοδοιπόρο. Καί

δίχως συμπαράσταση ἀγάπης στά ἀπόκρημνα γυρίσματα τοῦ βίου. Ἡ καθεμίᾳ ἀνθρώπινη ὕπαρξη εἶναι ἕνας διπλοαμπαρωμένος πύργος, πού κρύβει, στά ἔγκατά του, πῆ χαρά ἢ πῆ λύπη καί δέ βρίσκει τό θάρρος νά μοιραστέῃ τά αἰσθήματά του μέ τό συνάνθρωπο ἢ νά προσφέρει τήν ἀκοή του καί τήν καρδιά του στήν ἀλλότρια εὐτυχία καί στόν ἀλλότριο πόνο.

Προσέξτε, μέ ποιά ἔνταση καί μέ ποιά ἔμφαση διαφημίζεται καί προπαγανδίζεται ἡ ἀξία τῆς ἐλευθερίας. Ἀνυψώνεται σέ θεότητα. Καί ἀποσυνδέεται ἀπό κάθε ἄλλη ἀξία καί ἀπό ὅποιοδήποτε χρέος. Ἀποκόβεται βίαια ἡ σχέση μέ τό Δημιουργό καί πλάστη τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, γιατί ἡ σχέση αὐτή θεωρεῖται ὑποτέλεια καί ἐξάρτηση. Καταργεῖται καί ἡ ἀγαπητική κοινωνία μέ τό διπλανό μας ἄνθρωπο, γιατί καί αὐτή σηματοδοτεῖ τό χρέος τῆς κατανόησης, τῆς ἀνοχῆς, τῆς συμπαράστασης καί τῆς συναντίληψης. Καί μένει ὁ «ἐλεύθερος» προπαγανδιστής καί κυνηγός τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας κλεισμένος καί ἀπομονωμένος στό καβούκι τῆς

τραγικής απομόνωσης. Δίχως νά μπορεί νά απλώσει χέρι βοήθειας στόν έμπερίστατο συνοδοιπόρο. Καί δίχως νά συναντάει βλέμμα στοργής καί αδελφικής κατανόησης, κατά τήν ώρα τής σκοτεινής απογοήτευσής του.

Ποιός θά μᾶς διδάξει, πώς ἡ ἐλευθερία δέν ταυτίζεται μέ τήν ἐγωπάθεια; Ποιός θά μᾶς τονίσει, μέ ἐπιμονή, ἀλλά καί μέ πειστικότητα, ὅτι ὁ προσωπικός σχεδιασμός καί ἡ προσωπική προτίμηση δέν περιφρονοῦν, ἤ, πολύ περισσότερο, δέν καταργοῦν τήν ἀγαπητική σχέση μέ τό συνάνθρωπο καί δέ στήνουν στό δρόμο τής ἱστορίας τραγικά εἶδωλα αὐτοθαυμασμοῦ καί αὐτολιβανίσματος; Στή γῆ ὀριοθετεῖ, ὁ καθένας μας, τό δικό του βηματισμό. Ἀλλά δέ σβήνουμε τήν προσωπικότητα καί τήν παρουσία τοῦ συνοδοιπόρου. Κάνουμε τό δικό μας ταξίδι πρός τήν αἰωνιότητα, ἀλλά δέν περιφρονοῦμε τόν συνταξιδιώτη, πού πασχίζει καί αὐτός νά πραγματώσει νικηφόρα τό ἄθλημα τοῦ βίου καί νά δρασκελίσει τήν πύλη τής αἰωνιότητος. Ἡ συνοδοιπορία καί ἡ συνάθληση φέρνουν τίς ὑπάρξεις κοντά. Καί ἡ προσέγγιση τῶν ὑπάρξεων ἀναγκάζει σέ ὑπερβαση τής μονολιθικῆς ἐσωστρέφειας καί τής ἀνελαστικῆς ἐγωπάθειας. Δέν μπορείς νά νοιώσεις τόν ἄλλο ὡς συνοδοιπόρο, ἄν δέν τόν ἀναγνωρίσεις καί δέν τόν ἀγαπήσεις. Ἄν δέν θυσιάσεις κάποιες ἀπό τίς δικές σου προτιμήσεις, γιά νά διευκολύνεις τό στήσιμο τής γέφυρας, πού θά συνδέσει τά πρόσωπα καί θά κτίσει τή γνήσια, ἀνυστερόβουλη κοινωνία.

Αν, κατά τήν προσέγγιση καί κατά τό ἄνοιγμα τοῦ γόνιμου διαλόγου μέ τό συνάνθρωπο, δέν κατατεθεῖ, ὡς θεμέλιο, ἡ θυσία τοῦ προσωπικοῦ θελήματος καί δέν προσφερθεῖ, ὡς πρωταρχικό δῶρο, ἡ κατανόηση καί ἡ ἀνοχή, ἡ προσωπικότητα, πού περπατάει δίπλα μας καί ἰδρώνει μαζί μας στόν ἀνήφορο τής περιπέτειας, μένει ὁ ξένος, ὁ ἄγνωστος, ὁ ἄσχετος μέ τό δικό μας πρόσωπο καί ἀμέτοχος στή χαρά μας καί στή λύπη μας. Καί μεῖς ἐξακολουθοῦμε νά νοιώθουμε μονάχοι. Μονάδες, ἐλεύθερες, ἀλλά καί στερημένες τοῦ χαρίσματος τής «κοινωνίας» μέ τό συνάνθρωπο. Δέντρα τής ἐρημιᾶς καί τής ἀκαρπίας, πού τό θρόισμά τους δέ μελωδεῖ τόν ὕμνο τής ἀγάπης καί δέ χαίρεται τήν ἀνταπόκριση ἀπό τή διπλανή φυλλωσιά.

Ελεύθεροι καί μονάχοι. Τό δράμα τής ἐποχῆς μου. Ἡ ἐπαγγελία, πού ἐκατάντησε κατάρα. Τό γλυκύ ὄραμα, πού μετουσιώθηκε σέ τραγική ἐμπειρία. Ὁ στεναγμός πολλῶν συναθρώπων μου. Πού ζοῦν καί διακινουῦνται μέσα στό ἀνώνυμο πλῆθος τῶν γιγαντιαίων σημερινῶν οἰκισμῶν μας, ἀλλά, πάντα σάν ξένοι καί πάντα σάν ἐξωκόσμια κατάλοιπα. Παπαγαλίζουν καί προπαγανδίζουν, φανατικά, τήν ἀπεριόριστη ἐλευθερία. Ἀλλά, σέ στιγμές εἰλικρίνειας, σέ ὥρες, πού τούς πιέζει ἡ ἀπρόβλεπτη ἐγκατάλειψη ἢ ἡ περιφρόνηση, σταλάζουν τό πικρό δάκρυ τής μοναξιάς.



Οἱ μαῦρες τρύπες

”Ακρα τοῦ τάφου σιωπή

Αν φωτογραφήσεις τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, στημένο μπροστά στό μικρόφωνο ἢ στήν τηλεοπτική κάμερα, ἀπαθανατίζεις, ἀκέραιη, τή νοσηρή ἔπαρση. Ἄν καταφέρεις νά φωτίσεις τό σκοτεινό προφίλ τῆς ἀγωνίας του καί τοῦ φόβου του, κατά τήν ὥρα, πού ἀνασκαλεύει τά δυσώδη, προκλητικά ἔως ἀηδῆ, σκάνδαλα τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του καί τίς αἰνιγματικές συμπεριφορές τοῦ εὐρύτερου κύκλου τῶν συνεργατῶν του, θά διασώσεις τήν τυπική ἔκφραση τοῦ ριψάσπιδος. Τοῦ συμβατικοῦ ἡγέτη, τοῦ πληθωρικοῦ σέ προβολή, σέ διαφήμιση προγραμμάτων καί σέ ταξίματα, πού, ὡστόσο, τρέμει τίς εὐθύνες του καί λιποτακεῖ, ἄτακτα, ἀπό τήν ἔπαλξη τοῦ χρέους του.

Στήν ὑπερυψωμένη ἐξέδρα τῆς προβολῆς, ὁ Χριστόδουλος ἀνεβάζει τούς τόνους του, κατακεραυνώνει τούς κα-

ταλυτές ἢ τούς ἀπλούς περιφρονητές τῆς τίμιας παράδοσης τοῦ Ὁρθόδοξου γένους μας καί αὐτοσυνιστᾶται, ὡς ὁ ἀτρόμητος ἀγωνιστής τῆς ἐντιμότητας καί ὡς ὁ ἀδιάλλακτος «ἐγγυητής» τῆς ἐκκλησιαστικῆς κάθαρσης. Στίς ὑπόγειες διαδρομές του καί κατά τίς μυστικές, ὑποπτες, διαβουλεύσεις του, ἀκυρώνει τό ἐπιβλητικό στύλ τοῦ ἀνυποχώρητου ἡγέτη, λησμονεῖ ἢ καί ἀνατρέπει τίς ἡχηρές ἐπαγγελίες του καί δραματοურγεῖ τήν ἀδέξια ἐπικάλυψη τῶν ἠθικῶν βόθρων. Ἀποδέχεται, φιλόφρονα καί ἐγκάρδια, ὅλα ἀνεξαιρέτως τά στιγματισμένα πρόσωπα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου. Προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ τά περιστατικά τῆς κραυγαλέας ἐνοχῆς τους. Καί μένει κουνώντας, ἀπειλητικά ἢ ἐκδικητικά, τό δάχτυλο στίς διαμαρτυρόμενες συνειδήσεις τοῦ ἀνήσυχου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί στίς αἰχμηρές, κριτικές γραφίδες τῶν μέσων τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Σιωπᾶ γιὰ τὰ σκάνδαλα τοῦ οἴκου του. Καί βαυκαλίζεται, δημοσιοποιώντας τίς ἐκτροπές τῶν ἀνθρώπων, πού διαπλέκονται ἢ ἀσχημονοῦν ἔξω ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό περίβολο.



Σέ μακρά σειρά δημοσιευμάτων μας καί μέ τήν κατάθεση ἡλεγμένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἀποδείξαμε πώς ἡ «κάθαρση», γιὰ τό Χριστόδουλο καί γιὰ τοὺς ἀνώριμους, δουλόφρονες συνεργάτες του, ἦταν μιά σκέτη ἀπάτη. Σλόγκαν ἐποχιακό, πού στόχευε στήν ὑποκλοπή εὐνοϊκοῦ κλίματος. Νόμισμα κίβδηλο, πού διακινήθηκε πονηρά στό Χρηματιστήριο τῶν ἐπικοινωνιακῶν συναλλαγῶν, ἀλλά δέν κατάφερε νά ἐγγραφεῖ ὡς γνήσιο, πνευματικό θησαύρισμα, καταξιωμένης ἡγετικῆς προσωπικότητας.

Ἡ ἐλληνική Δικαιοσύνη, στήν παράλληλη, περιπέτειά της, στήν ἀποκάλυψη, πώς λειτουργοί της ποδοπάτησαν τοὺς ὄρκους τους καί συνεργάστηκαν μέ συμμορίες σκοτεινῶν συμφερόντων, δραστηριοποιήθηκε ἄμεσα καί δυναμικά. Οἱ ἀνώτατοι λειτουργοί της ἔδειξαν τήν ἔξοδο ἀπό τή δικαστική ἔδρα στήν ὁμάδα τῶν ἐπίορκων δικαστῶν. Καί στιγμάτισαν, μέ ἐμπεριστατωμένες καταγγελίες, τό κύκλωμα τῶν καιροσκοπῶν δικηγόρων. Παράλληλα, ὁδήγησαν τοὺς πρωταγωνιστές τῆς σκοτεινῆς διαπλοκῆς στό κελλί τῆς φυλακῆς. Μέ σοβαρότητα, ἀλλά καί μέ αὐστηρότητα. Μέ τόν ἀπαραίτητο σεβασμό στό δικαστικό θεσμό, πού ἐκπροσωποῦν, ἀλλά καί μέ τήν ἀκριβοδίκαιη ἐκτίμηση τῆς λαϊκῆς ἀγανάκτησης, ξεχώρισαν καί ἀπομάκρυναν τοὺς

εὐάριθμους, ἀνέντιμους, ἐκμεταλλευτές τοῦ δικαστικοῦ θώκου. Ἐξυγίαναν τό ἄρρωστο Σῶμα. Ἀποκατέστησαν τό κύρος τῆς δικαστικῆς οἰκογένειας. Καί ἀνανέωσαν τό σεβασμό καί τήν ἐμπιστοσύνη τῶν πολιτῶν στήν πλειοψηφία τῶν ἐντιμῶν δικαστικῶν λειτουργῶν.

Ὁ Χριστόδουλος, πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων καί «οἱ περί αὐτόν» δέν κατάφεραν οὔτε ἓνα ἐπίορκο Ἐπίσκοπο νά ξηλώσουν, ἀλλά καί οὔτε ἓνα, ρασοφόρο, μέλος τῆς ἀνέντιμης συμμορίας νά ἀποσηματίσουν. Μέ τίς ἀνακοινώσεις τους, ἔταξαν βαθιεῖς τομῆς καί «ἐγγυημένη» κάθαρση. Καί κατέληξαν, σέ μιά ἀφειδώλευτη διανομή ἄθωωτικῶν ἀποφάσεων καί τιμητικῶν ἐπάθλων στά κατασπιλωμένα καί ἀνυπόληπτα πρόσωπα.

Προσπερνῶ ὅλον αὐτό τόν μακάβριο ἐνταφιασμό τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ καί τοῦ Συνοδικοῦ κύρους, πού τελετουργήθηκε μέ τήν θωπευτική ψηλάφηση τῶν ἀνακριτικῶν φακέλλων καί τήν «πανηγυρική» ἀμνήστευση τῶν φαύλων πράξεων. Πέρα ἀπό αὐτές τίς εἰκονικές τελετουργίες τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης», ὑπάρχουν καί κάποιες ἄλλες συμπεριφορές, πού ἀναδίδουν τή δυσσομία τῆς συνωμοσίας ἐκ μέρους τῆς ἡγετικῆς κορυφῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς διαπλοκῆς της μέ τοὺς μοχλοὺς τῆς ἀφόρητης διαφθορᾶς.

Ξαναφέρετε, γιὰ λίγο, στό νοῦ σας τίς σκηνές, τῆς ἀνυπόφορης ἐκκλησιαστικῆς παρακμῆς, πού παρήλασαν καί παρελαύνουν, ἀπό τό Φεβρουάριο τοῦ 2005 ἴσαμε σήμερα, στίς τηλεο-

πτικές σας όθόνες. Μεταξύ των πρωταγωνιστών του παραδικαστικού και του παραεκκλησιαστικού κυκλώματος υπάρχουν και παράγοντες, που περιφέρουν την αθλιότητά τους, καλυμμένη, αδιάντροπα, με τό τιμημένο ράσο του Έλληνα κληρικού. Άνεβαίνουν τά σκαλοπάτια των Δικαστηρίων, γιά νά άπολογηθουν και τό ράσο άνεμίζει. Σύρονται, μέ χειροπέδες και μπουζουριάζονται στίς φυλακές, μέ τήν περιβολή, πού σηματοδοτεί τήν έκκλησιαστική, τιμητική τους διάκριση. Στήνονται, θρασύτατα, μπροστά στήν τηλεοπτική κάμερα, προσπαθώντας νά ανατρέψουν τήν παγιωμένη, λαϊκή δυσμένεια και δηλώνουν ταυτότητα ιερέα ή μοναχού. Παντού και πάντοτε, έμφανίζεται τό ράσο νά διαπλέκεται μέ τό πεζοδρόμιο ή μέ τίς μαφίες του σκότους. Νά χρηματίζει και νά χρηματίζεται. Νά διακινεί, μέ παράνομες μεθοδεύσεις, μαύρο χρήμα. Νά διαπραγματεύεται τήν άθώωση των διαβόητων προδοτών της ήθικης τους άξιοπρέπειας. Νά φυλακίζει ή νά άποφυλακίζει εργάτες της άνομίας.

Και τό έρώτημα, τό καυτό έρώτημα: Τί έκανε, κατά τό χρονικό διάστημα, πού ξεπερνάει, κατά πολύ, τό ήμερολογιακό έτος, ή έκκλησιαστική διοίκηση, ό Χριστόδουλος και οι φορτισμένοι μέ τήν εύθύνη της Συνοδικής άρμοδιότητας, γιά νά άποσχηματίσει τους έπίορκους κληρικούς ή μοναχούς; Ποιά μέτρα πήρε, γιά νά πάψει ή περιφορά και ό διασυρμός του ράσου άπό τά Δικαστήρια στίς Φυλακές και άπό τίς Φυλακές στά Δικαστήρια;

Μπορείτε νά φανταστείτε άξιωματούχο του έλληνικού Στρατεύματος,

νά σύρεται, ως υπόλογος συμμορίας, στά Δικαστήρια και στίς Φυλακές, και νά περιφέρει, άτιμώρητος και άνενόχλητος, σ' όλες αυτές τίς διαδρομές, τήν τιμημένη στολή του Έλληνα άξιωματικού; Θα υπάρξουν, άραγε, ύψηλόβαθμοι ήγέτες των Ένοπλων Δυνάμεων, πού θα άνεχθούν, σιωπηλοί και άπραγοι, τή διαπόμπευση της στολής τους και των διασήμων τους; Δέ θα σπεύσουν, μέ κίνηση και διαδικασία άστραπή, νά ξηλώσουν τά άστέρια άπό τίς έπωμίδες των έπίορκων συναδέλφων τους; Και δέ θα τους ύποχρεώσουν νά βηματίζουν μέ κατεβασμένο τό κεφάλι και νά άνεβαίνουν στο έδώλιο του κατηγορούμενου μέ τήν περιβολή του άπλου πολίτη, του άπογυμνωμένου άπό τό άξίωμα και άπό τήν τιμή, πού τους είχε άπονείμει ή έλληνική πατρίδα;

Ή άπάθεια και ή άπραξία του έκκλησιαστικού διοικητικού κέντρου δέν έχουν τό όμοιό τους. Άποτελούν δείγματα παχυδερμίας, πού δέν μπορούν νά έρμηνευτούν μέ τους όρους της άνικανότητας ή της άδιαφορίας. Ό προβληματισμένος παρατηρητής είναι ύποχρεωμένος νά άναζητήσει, πίσω άπό τό πλαστό, έπικοινωνιακό παραπέτασμα, τή σκοτεινή διασύνδεση, των προσώπων της έκκλησιαστικής έξουσίας μέ τά κατεγνωσμένα πρόσωπα της ρασοφόρας μαφίας.



Κατά τήν περίοδο της μεγάλης έκρηξης, όταν τά έκκλησιαστικά σκάνδαλα γέμιζαν, άπ' άκρη σέ άκρη, τίς τηλεοπτικές όθόνες, ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μέ ύφος θολό, έδωσε συν-

έντευξη (σικέ) σ' ένα από τους μεγαλύτερους τηλεοπτικούς σταθμούς της ελληνικής επικράτειας. Καί, σέ κάποια φάση της θλιμμένης απολογητικής του, αναφέρθηκε άπαξιωτικά, στό ρασοφόρο, πού (κατά τήν όμολογία καί τή διακήρυξη τοῦ όμογάλακτου άδελφοῦ του, Μητροπολίτη Αίγιαλειάς Άμβρόσιου) τόν προωθοῦσε σέ προνομιακή Συνοδική έπαλξη, στόν Ίάκωβο Γιοσάκη. Βεβαίωσε καί διακήρυξε, πώς, όταν τόν εΐδε, ανάμεσα στους δικαστικούς λειτουργούς, πού τόν επισκέφθηκαν, έθιμοτυπικά, «ζεματίστηκε».

Δέ θά χρονοτριβήσω στήν έξακρίβωση τής γνησιότητας τών άρνητικῶν, Χριστουδουλικῶν αΐσθημάτων καί τοῦ ζεματίσματος του, κατά τό αντίκρουσμα τοῦ Γιοσάκη στήν αΐθουσα ὑποδοχῆς τοῦ άρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου. Καί μόνη ἡ μαρτυρία τοῦ Μητροπολίτη Άμβρόσιου εΐναι άρκετή γιά νά καλύψει τό έρώτημα. Θά έμπιστευτῶ, ὅμως, στήν τράπεζα τής παλλαϊκῆς άπορίας καί τής διερεύνησης, ένα άλλο έρώτημα. Ὁ Χριστόδουλος ζεματίστηκε, όταν εΐδε στό σαλόνι του τό ρασοφόρο Γιοσάκη(!). Ἐνοιωσε προδομένος(!). Διέγινωσε, ὅτι καί μόνη αὐτή ἡ παρουσία, άποτελεΐ προσωπικό του διασυρμό καί έξευτελισμό τών τίμιων συλλειτουργῶν του. Ὑποτίμηση, στό μάτια τοῦ λαοῦ, τοῦ ράσου, πού φέρουν καί αὐτός καί ὅλες οἱ χιλιάδες τών Ἑλλήνων κληρικῶν, στους ὤμους τους. Ἀπαξίωση τοῦ ὑψηλοῦ αξιώματός τους(!). Ἀλλά, από τότε, ἴσαμε σήμερα, πού ὁ Γιοσάκης καί τό ράσο του περιφέρονται στό τρίγωνο Φυλακές-Δικαστήρια-Τηλεόραση, δέ ζεματίζεται; Δέ νοιώθει νά έξουθενώνεται ἡ ἱερωσύνη στά μάτια τών εὐαίσθητων μελῶν τής Ἐκκλη-

σίας καί νά γίνεται κέντρισμα ατέρμονης ἱεροκατηγορίας στά στέκια τών φιλοκατήγορων σχολιαστῶν τής επικαιρότητας; Ἄν δέ ζεματίζεται καθημερινά, παρακολουθώντας τήν παράδοση τοῦ Γιοσάκη στό τρίγωνο τής άπαξιωτικῆς δημοσιότητας, τή στιγμή, πού ζεματίστηκε, τότε, μόνο μέ τήν παρουσία του, αφήνει περιθώρια, νά προβληματιστεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε καί νά σκεφτεῖ, ὅτι ἡ παχυδερμία ἔχει άπονεκρώσει τίς πνευματικές άντιστάσεις του καί τόν ἔχει καταστήσει άνάπηρο καί άνίκανο νά άντιδράσει ὡς ὑπεύθυνος έκκλησιαστικός ἡγέτης. Ἄν-άντίθετα-τά έπισκοπικά του άντανakλαστικά έξακολουθοῦν νά λειτουργοῦν καί ὁ διασυρμός τοῦ τίμιου ράσου τοῦ καίει τά σωθικά, ἡ άπροθυμία του νά παρέμβει δικαστικά καί νά καθαιρέσει τόν άρχισυμμορίτη ρασοφόρο, δημιουργεῖ μεΐζον πρόβλημα. Τόν φοβᾶται καί δέν τόν ἐγγίζει; Ἡ έξακουλουθεῖ νά τόν θεωρεῖ πολύτιμο συνεργάτη του καί δέ θέλει νά τόν εκθέσει (περισσότερο από ὅσο ἔχει εκτεθεῖ) στήν κοινή γνώμη;

Σέ ὅλα αὐτά τά αὐθόρμητα έρωτήματα καί σέ ὅλους τούς αὐτονόητος προβληματισμούς, ὁ Χριστόδουλος ἔχει μιά άπάντηση. Εὐλογοφανή, αλλά ὄχι εὐλογη καί, πολύ περισσότερο, ὄχι πειστική. Μόλις τοῦ θίξετε τήν πρωτότυπη, σκανδαλωδῶς εὐνοϊκή μεταχείριση τοῦ ρασοφόρου Γιοσάκη, θά βιαστεῖ νά σᾶς άποστομώσει, ὑπενθυμίζοντάς σας, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἔδω καί καιρό, ἔχει διατάξει τακτικές άνακρίσεις καί ἔχει άναθέσει σέ Μητροπολίτη τή διεξαγωγή τοῦ δύσκολου αὐτοῦ ἔργου.

Ὁ Χριστόδουλος, κάνοντας άναφο-

ρά στη Συνοδική απόφαση, πού όρίζει άνακριτή, λέει τή μισή άλήθεια. Καί ή μισή άλήθεια κρύβει πάντοτε δόλο. Έκείνοι, πού παρακολουθοϋν από κοντά τά γεγονότα καί τίς δολιχοδρομίες τοϋ Χριστόδουλου, θυμοϋνται, πολύ καλά, ότι, πρίν ένα χρόνο, παίχτηκε ένα βρώμικο παιχνίδι μεταξύ τοϋ Χριστόδουλου καί τοϋ Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ό καθένας προσπαθοϋσε νά φορτώσει τό βυτίο τών σκανδάλων Γιοσάκη στους ώμους τοϋ άλλου. Ό Χριστόδουλος, μέ Συνοδικό έγγραφο, άνακοίνωνε στόν Μπεζενίτη, ότι ή Σύνοδος τοϋ άναθέτει τήν ύπευθυνότητα τοϋ άνακριτικοϋ έργου, έπειδή ό Γιοσάκης ανήκει στη δικαιοδοσία του. Καί ό Μπεζενίτης άπαντοϋσε, ότι στην έπαρχία, πού διαποιμαίνει (έλέω Χριστόδουλου) δέν ύπάρχει κατάλληλος ιερέας, γιά νά αναλάβει τό άνακριτικό έργο καί παρακαλοϋσε τή Σύνοδο νά όρίσει εκείνη άνακριτή. Τελικά, τό έλεεινό παιχνίδι σταμάτησε, όταν ό Μπεζενίτης κηρύχτηκε έκπτωτος. Τότε τό φορτίο έναποτέθηκε, ως καυτή πατάτα, στά χέρια τοϋ «τοποτηρητή»(!!!). Καί από τά χέρια τοϋ «τοποτηρητή», άγνωστο μέ ποιές προοπτικές ή μέ ποιές σκοπιμότητες, βυθίστηκε στόν καταψύκτη.

Ό λαός, άπορρημένος, ρωτάει: Πότε θά ολοκληρωθοϋν οί άνακρίσεις; Πότε θά συνταχτεί τό πόρισμα; Καί πότε θά συνέλθει τό Έκκλησιαστικό Δικαστήριο, γιά νά δικάσει τό Γιοσάκη; Ή πορεία τών άνακρίσεων καί ή έκβασή τους, είναι μυστικά έπτασφράγιστα. Σχεδιασμοί τών «μεμνημένων». Οί άμύητοι στίς έκκλησιαστικές ίντριγκες προσμετροϋν, μόνο, τήν άσύγγνωστη βραδυπορία. Καί ένοχλοϋνται άφόρητα, όταν διαπιστώνουν πώς ό

φάκελλος βρίσκεται στην κατάψυξη. Καί πώς οί ύπεύθυνοι έκκλησιαστικοί παράγοντες έχουν άφεθεϊ στό νανούρισμα τής άνευθυνότητας.

Οί μήνες κυλοϋν. Ό ένας χρόνος συμπληρώθηκε. Διανύουμε, όλοταχώς, τό δεύτερο. Ό Γιοσάκης έξακολουθεϊ νά «έγκαταβιοϊ» σέ κελλί τοϋ Κορυδαλλοϋ. Οί εύσυνείδητοι έκπρώσωποι τής πολιτικής Δικαιοσύνης συμπληρώνουν, μέ ταχύτητα καί μέ συνέπεια, τό πάζλ τών άνομιών του καί τών ύπόγειων διασυνδέσεων του. Ή μέρα, κατά τήν όποία θά προσαχθεϊ στό πολιτικό Δικαστήριο καί θά καθήσει στό έδώλιο, βρίσκεται πολύ κοντά. Καί μόνο ό έκκλησιαστικός άνακριτικός φάκελλος παραμένει στην κατάψυξη. Πώς καί γιατί, δέν είμαι σέ θέση νά σάς τό πληροφορήσω. Είμαι καί έγώ ένας από αϋτούς, πού έκπλήσσονται καί διερωτώνται.

Μιά έκδοχή τής κατάψυξης τοϋ άνακριτικοϋ φακέλλου είναι ή προσδοκία τής λησμονιάς, πού έναποθέτει στό λογισμικό τοϋ μυαλοϋ μας ό χρόνος. Μιά δεύτερη έκδοχή, είναι ό πανικός τοϋ Χριστόδουλου. Ό φάκελλος αϋτοϋ τοϋ σκανδάλου έχει δυό τσέπες. Στη μιά βρίσκονται συναγμένες οί άθλιότητες τοϋ Γιοσάκη. Καί στην άλλη, οί διασυνδέσεις καί οί συνεργασίες τοϋ Χριστόδουλου μέ τό Γιοσάκη. Καί δέν μπορεί νά άνοίξει ή μιά τσέπη καί νά μείνει ραμένη καί άνεξερεϋνητη ή άλλη.



Ύπάρχει καί ό δεύτερος άρχιεπισκοπικός παραστάτης, ό Βαβύλης, πού, αϋτή τή στιγμή, κάνει τίς διακοπές του όχι στό Four Seasons τοϋ Παρισιοϋ, ούτε στό κελλί τής μετάνοιάς του, αλλά

στό κελλί τοῦ Κορυδαλλοῦ. Γι' αὐτό τό «λεβέντη» καί ἥρωα ὑπερεθνικῆς ἐμβέλειας, δέν μπορεῖ νά προβληθεῖ, ἀπό τά κλιμάκια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἦταν ἄγνωστος στό Χριστόδουλο. Ἀντίθετα, ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ἦταν βλάβστημα τῆς ἀγάπης καί τοῦ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος. Καί πραγματοποίησε τά πρῶτα του πετάγματα στόν ἀνθρώνα τῆς γνώσης καί στούς μυστικούς δρυμούς τῆς ἀπάτης μέ τίς συστατικές ἐπιστολές καί μέ τή στοργική ἐπιστάσια τοῦ ποιμενάρχῃ του καί προστάτη του.

Τό ἱστορικό αὐτό δεδομένο ἐγγράφεται, στό λογισμό τοῦ κάθε ἀμερόληπτου παρατηρητή, ὡς ἐρέθισμα γιά προσεκτικότερη διερεύνηση καί παρακολούθηση τῶν ἀντιδράσεων τοῦ Χριστόδουλου στούς ποικιλόμορφους Ὀβιδιακοὺς ἐλιγμούς τοῦ Βαβύλη, ἀπό τήν καταδίκη του γιά ἐμπορία ναρκωτικῶν, ἴσαμε τήν ἐμφάνισή του στίς τηλεοπτικές ὁθόνες, μέ τήν περιβολή τοῦ ράσου καί μέ τό ὕφος τῆς «χαρμολύπης» ἐνός ἐξαϋλωμένου ἐρημίτη. Ὅλοι ἀποροῦν καί ὅλοι ζητοῦν νά μάθουν, ποιά εἶναι τά ἀπόρρητα «δεδομένα», πού ἐξασφαλίζουν στό Βαβύλη τίς ἀεράτες συμπεριφορές καί τήν αὐτοπεποίθηση τοῦ νομιμόφρονος. Καί ποιοί εἶναι οἱ λόγοι, πού στριμώχνουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο στό στενό φαράγγι τοῦ τρόμου καί τῆς σιωπῆς.

Ὁ Βαβύλης, ἐθήτευσε στή φυλακή τῆς Μπολόνιας, ἔχοντας στούς ὠμούς του τό ράσο τοῦ Ὁρθόδοξου μοναχοῦ. Καί τώρα, πού μετώκισε στίς ἑλληνικές φυλακές τοῦ Κορυδαλλοῦ, ἔφερε κοντά μας, σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τίς ντόπιες τηλεοπτικές κάμερες καί μέ τούς πα-

τριῶτες του τηλεθεατές, πῆ φιγούρα τοῦ καταδικασμένου καλόγηρου, πού, κάτω ἀπό τά φαρδομάνικα τοῦ ράσου του κρύβει τίς χειροπέδες του, τά «παράσημα» τῶν ἄθλιων τολμημάτων του καί τῆς ἐπιχειρηματικῆς διακίνησής του στή διεθνή ἀγορά τῶν ναρκωτικῶν. Ὁμως, ὁ Χριστόδουλος, ὁ σκληρός τιμητής ἐκείνων, πού ἀσεβοῦν καί βεβηλώνουν τά ἱερά καί τά ὅσια τῆς φυλῆς, δέ δείχνει νά συγκλονίζεται μέ τό κατάντημα τοῦ πνευματικοῦ του ἀναστήματος καί δέν ἀντιδρᾷ στόν ἀγοραῖο διασυρμό τοῦ ράσου. Παρακολουθεῖ σιωπηλός καί ἄπραγος. Δέ βγάζει ἄχνα ἀπό τό στόμα του. Καί δέν ἐνεργοποιεῖται νά ἀποσχηματίσει τό Βαβύλη καί νά ἀνακόψει τό σκανδαλισμό.

Γιατί ἀναιρεῖται ὡς ἐκκλησιαστικός ἡγέτης; Καί γιατί αὐτοβυθίζεται στήν ἀσύμβατη μέ τό χαρακτήρα του σιωπή;

Τά ἐρωτήματα αὐτά ἀνοίγουν ἓνα φάκελλο, πού ἴσαμε τώρα κρατιέται διπλοκλειδωμένος. Καί τά ἐρωτηματικά, πού ἐκδιπλώνονται, εἶναι πολλά καί πιεστικά. Ποιός ἔδωσε τό μοναχικό σχῆμα στό φυγόδικο Βαβύλη; Ἐκεῖνος εἶχε προσδιορίσει τή σταδιοδρομία του στό γήπεδο τῶν νονῶν τῆς ὀνειρώδους εὐτυχίας τῶν ναρκωτικῶν καί στά μυστικά ἄντρα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς κατασκοπείας. Καί, ἀποκλείοντας κάθε ἐνδεχόμενο μοναστικῆς ἐγκαρτέρησης, εἶχε προχωρήσει σέ γάμο μέ ἰσραηλινὴ ὑπῆκοο. Ἀπὸ κατάσκοπος, ἀπὸ ἔμπορος ναρκωτικῶν, ἀπὸ παντρεμένος μέ ἄλλοεθνή καί ἄλλόθρησκη, πῶς βρέθηκε μοναχός τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας; Σέ ποιά Μονὴ ἐγκαταβίωσε καί ἀσκήθηκε; Ποιός ἡγούμενος τόν ἔκρινε μοναχό καί τόν ἔγραψε στό μοναχολόγιο; Ποιός τοῦ ἔδωσε τό δικαί-

ωμα νά περιφέρεται μέ τό ράσο, στους αλόγουρους τών Δικαστηρίων καί στά κελλιά τών φυλακών;

Ἡ ἀσύδοτη, ἀλλά καί τραγική παρέλαση τοῦ «ρασοφόρου» Βαβύλη στους ἐκκλησιαστικούς χώρους καί στά δημόσια δεσμωτήρια καί ἡ, παράλληλη, ἀπόλυτη σιωπή τοῦ Χριστόδουλου καί τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουν δώσει ἀφορμή σέ πολλές ὑποψίες καί στήν κυκλοφορία σχολίων, πού δέν κολακεύουν μήτε τόν Ἀρχιεπίσκοπο, μήτε τήν πνευματική του τροφό, τή Χρυσοπηγή.

Ἄν ὁ Βαβύλης φόρεσε τά ράσα, δίχως τήν ἔγκριση καί δίχως τήν εὐχή κάποιας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ἡ Σύνοδος τών Ἀθηνῶν ἦταν ὑποχρεωμένοι νά κινηθοῦν δραστήρια καί νά τόν καταγγείλουν στόν εἰσαγγελέα, γιά «ἀντιποίηση τοῦ σχήματος τοῦ Ὁρθόδοξου μοναχοῦ». Καί ὁ εἰσαγγελέας θά ἔδινε διαταγή νά ἀποσχηματιστεῖ ὁ Βαβύλης, γιά νά ἀνακοπεῖ ὁ διασυρμός τοῦ ράσου καί νά σταματήσει ὁ σκανδαλισμός τοῦ λαοῦ.

Ἄν ἡ ρασοφορία τοῦ Βαβύλη ἔγινε μέ ἔγκριση καί εὐχή κάποιας ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, κάποιου Μοναστηριοῦ ἢ κάποιας Ἐπισκοπῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου Ὁρθόδοξου κλιμακίου, ἡ εὐθύνη τοῦ Χριστόδουλου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν μηδενίζεται. Ἐφόσον ὁ Βαβύλης ἐκθέτει τή μοναχική ιδιότητα στήν ἐλληνική ἐπικράτεια, εἶχαν καί ἔχουν ὑποχρέωση νά ἀλληλογραφήσουν μέ τήν προϊσταμένη του ἀρχή, νά τήν ἐνημερώσουν γιά τό φάσμα τών ἐξελίξεων καί γιά τόν εὐτελισμό τοῦ ράσου καί νά ζητήσουν τόν ἀποσχηματισμό του καί

τήν ἐπαναφορά του στήν τάξη τῶν λαϊκῶν. Καί στήν περίπτωση, πού ἡ ἀδελφή ἐκκλησιαστική ἀρχή ἀδιαφορήσει ἢ χρονοτριβήσει, παρέχεται τό δικαίωμα (ἀκριβέστερα, ἡ ὑποχρέωση) στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά προχωρήσει σέ δικαστική ἀντιμετώπιση τῆς ὑπόθεσης Βαβύλη καί στόν ἀποσχηματισμό του.

Υπάρχει, ὥστόσο καί τό τρίτο σενάριο. Ἡ κουρά τοῦ Βαβύλη σέ μοναχό νά μήν ἔγινε σέ κάποιο μακρινό Μοναστήρι ἢ σέ κάποια Ἐπισκοπή τῆς διασποράς, ἀλλά μέσα στόν ἐλληνικό χώρο καί, ὅπως ψιθυρίζεται, στήν ἀγκυλιά τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητας τῆς «Χρυσοπηγῆς». Ἄν αὐτός ὁ ψίθυρος δέν εἶναι γέννημα ἀρρωστημένης φαντασίας, ἀλλά νηφάλια διαπίστωση, σέ ποιόν θά καταλογιστοῦν οἱ εὐθύνες; Στή «Χρυσοπηγή» ἡγούμενος εἶναι, διά βίου, ὁ Μητροπολίτης, πρῶν Πειραιά, Καλλίνικος. Παράγοντας ἰδρυτικός καί ἡγετικός τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Χριστόδουλος. Καί συνυπεύθυνος παράγοντας, σέ ὅλες τίς ἐνέργειες, εἶναι ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλαίας Ἀμβρόσιος. Σκέπτεστε τό ἐνδεχόμενο ἡ ὑποψία, ὅτι ἡ «Χρυσοπηγή» ἀνέδειξε τόν κατάσκοπο Βαβύλη μοναχό, νά ἀποδειχτεῖ πραγματικότητα; Ὁ σεισμός θά γκρεμίσει καί θά κονιορτοποιήσει τό θρόνο τοῦ Χριστόδουλου. Καί ἡ λαϊκή ἀγανάκτηση θά ἀπαιτήσει νά ἐγκλειστοῦν στά παράπλευρα κελλιά τῆς φυλακῆς τά ἡγετικά στελέχη τῆς ὑπεύθυνης μοναστικῆς ἀδελφότητας.

Ἄλλο ἐνδεχόμενο, πού νά ἐξηγεῖ τήν ἀδιάκριτη καί ἀνέλεγκτη περιφορά τοῦ τίμιου ράσου ἀπό τόν ἔνοικο τοῦ Κορυδαλλοῦ Βαβύλη καί νά ἐπιλύει τό αἶνιγμα τῆς σιωπῆς τοῦ Χριστόδουλου μπροστά στή βεβήλωση, δέ θά μπορέ-

σει κανείς νά διανοηθεῖ. Καί, αὐτόμα-
τα, ἡ προσοχή, ἡ μομφή καί ἡ κατα-
κραυγή ἐπικεντρώνονται στήν προε-
δρική συνοδική καρέκλα καί στό πρό-
σωπο τοῦ Χριστόδουλου, πού διετέλε-
σε πνευματικός καθοδηγητής τοῦ Βα-
βύλη, ἐντολέας στίς ποικίλες, ὑποπτες,
ἀποστολές του καί τεχνητός σιγαστή-
ρας τῶν κραδασμῶν, πού προκάλεσε
στήν ἑλληνική κοινωνία καί, ἰδιαίτερα,
στόν ἱερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας ἡ
μαφιόζικη περιπλάνησή του.



Αἰσθάνομαι, ὅτι δέν ἔχω δικαίωμα
νά κλείσω τήν προβληματική μου καί
τά ἐρωτηματικά μου, ἂν δέν ἀναπα-
ραγάγω μιά εἴδηση, πού, ἴσως, νά μή
φωτίστηκε μέ τήν ἔμφαση καί μέ τήν
ἐνταση, πού τῆς πρέπει.

Σέ μονόστηλο δημοσίευμα, ὅχι καί
πολύ παλιό, τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθε-
ρος Τύπος», πού σταθερά παραστέκε-
ται στό Χριστόδουλο καί πάντα τοῦ
πλέκει τό ἐγκώμιο, διαβάσαμε τούτη
τήν εἴδηση:

«Τό ἐδώλιο τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου
Κακουργημάτων Λάρισας περιμένει
τόν Ἀπόστολο Βαβύλη, μετά τήν ἔκ-
δοσή του ἀπό τίς ἰταλικές Ἀρχές στήν
Ἑλλάδα.

Στίς 5 Σεπτεμβρίου θά ἀρχίσει ἡ δι-
καστική περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου μέ
τά χίλια πρόσωπα, ὅταν θά κληθεῖ νά
ἀντιμετωπίσει τίς κατηγορίες τῆς πώ-
λησης ναρκωτικῶν οὐσιῶν κατ' ἐπάγ-
γελμα καί κατὰ συνήθεια, μιά ὑπόθεση
πού θά ἐκδικαστεῖ στό δικαστήριό τῆς
Λάρισας, βάσει τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐντάλ-
ματος σύλληψης πού εἶχε ἐκδοθεῖ εἰς
βάρος του ἀπό τήν εἰσαγγελία Ἐφετῶν
Λάρισας.

Ὁ "πολυτάλαντος" ρασοφόρος εἶχε
καταδικαστεῖ πρωτόδικα σέ κάθειρξη
13 ἐτῶν γιά ὑπόθεση ναρκωτικῶν. Στό
δευτεροβάθμιο δικαστήριό, ὅμως, πέ-
τυχε τήν ἀναστολή τῆς ποινῆς, καθῶς
τοῦ ἀναγνωρίστηκε ὅτι εἶχε "συνερ-
γαστεῖ" μέ τίς διωκτικές Ἀρχές σέ ὑπο-
θέσεις ναρκωτικῶν...

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Δικαιοσύνη βιά-
στηκε νά τόν ἀποφυλακίσει, ἀφοῦ φέ-
ρεται ὅτι κατὰ τή διάρκεια τῆς παρα-
μονῆς του στίς φυλακές τοῦ Βόλου δι-
ακινούσε καί πουλοῦσε ἡρωίνη σέ συγ-
κατηγορουμένους του, ἕνας ἐκ τῶν ὁ-
ποίων, μάλιστα, ἀπεβίωσε ἔπειτα ἀπό
χρήση.

Ὁ Βαβύλης ἐπρόκειτο νά δικαστεῖ
τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1994 ἀλλά δέν ἐμ-
φανίστηκε στό δικαστήριό, ὅποτε ἡ
δίκη του διαχωρίστηκε, ἀφοῦ ἐκδόθη-
κε ἐντάλμα σύλληψης» (Ἐλεύθερος Τύ-
πος, 14 Ἀπριλίου 2006).

Μετά ἀπό αὐτό, τό ἐξόχως ἀποκα-
λυπτικό, δημοσίευμα τοῦ «Ἐλεύθερου
Τύπου», δικαιούμαστε νά ἀπευθύνου-
με ἕνα, τελευταῖο ἐρώτημα στόν Ἀρχιε-
πίσκοπο Χριστόδουλο, τόν ἀνυποχώ-
ρητο ὑπερασπιστή τῶν ἱερῶν καί τῶν
ὁσίων(!!!): Ὁ Βαβύλης θά ἐμφανιστεῖ
στό Τριμελές Ἐφετεῖο Κακουργημάτων
τῆς Λάρισας μέ τό ράσο τοῦ μοναχοῦ;
Καί ὁ κ. Χριστόδουλος θά σιωπήσει;
Καί ἡ Χρυσόπηννη δέ θά αἰσθανθεῖ ὑπο-
χρεωμένη νά διαλύσει τίς ὑποψίες;

Καί ὁ λαός ποιά ἐνδεχόμενα νά δου-
λέψει στό μυαλό του, ποιές δικαιο-
λογίες νά πιστέψει καί τί σενάριο νά
ὀφάνει, ὡς ὑπόγειο σχεδιασμό τοῦ Ἐ-
πισκόπου τῆς πρώτης πόλης τῆς Ἑλ-
λάδας;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Με τὸ σχόλιο αὐτὸ θὰ ἐντοπίσουμε τὶς ἀναφορές μας σὲ τρία κείμενα (ἀποσπάσματα).

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ἀναφέρεται σὲ ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον ρεπορτάζ τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» τῆς 31.1.2006. Στὸ δημοσίευμα αὐτὸ παρατίθενται ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις πὺ ἐδῶσε πρὸ καιροῦ στὴ Σύνοδο (ΔΙΣ) ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων (Μπεζενίτης), ὅταν ἡ τελευταία συνῆλθε ὡς δικαστικὸ συμβούλιο γιὰ νὰ κρίνει περὶ τῆς παραπομπῆς του ἢ μὴ στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον, σχετικὰ μὲ τὸ θόρυβο πὺ προκλήθηκε μὲ τὴ δημοσιοποίηση ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. τοῦ περιεχομένου τῶν περιφημῶν κασετῶν καὶ ὅχι μόνο.

Σὲ μιὰ παράγραφο αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος ὁ συντάκτης του παραθέτει καὶ ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸ διάλογο, ὁ ὁποῖος διαμείφθηκε μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Μητροπολίτη Καστορίας, ὅταν ὁ τελευταῖος διατύπωσε τὴν ἄποψη καὶ πρότεινε στὴ Σύνοδο νὰ παραπέμψει τὸν ἐγκαλούμενο Μητροπολίτη σὲ ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις. Μεταφέρουμε αὐτούσιο καὶ κατὰ λέξη τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα: «... Ἀκολουθεῖ ἔντονος διάλογος μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκο-

πο: "Γιὰ ποιὲς ἀνακρίσεις ὁμιλεῖτε ἅγιε Καστορίας; Μὲ ποιὸ ὕλικόν; Τὶς παράνομες κασέτες;". Καστορίας: "'Όταν ἡ ὑπόθεσις ἔφθανε εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, δὲν θὰ εἴχαμε διαλεύκανση τῆς ὑποθέσεως;". Ἀρχιεπίσκοπος: "Σὰς ξαναλέω ἅγιε Καστορίας, νὰ κάνουμε ἀνακρίσεις στηριζόμενοι στὶς παράνομες κασέτες; Νὰ παρανομήσουμε δηλαδή;" ...».

Ἀπὸ τὶς παραπάνω παρεμβάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δημιουργεῖται εὐλόγα ἡ ἐντύπωση στὸν ἀναγνώστη, πὺς πρόθεση τοῦ Μακαριωτάτου ἦταν, ἂν μποροῦσε, νὰ γινόταν ἔρευνα ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῶν κασετῶν καὶ τῆς γνησιότητάς τους, ἀλλὰ, πὺς νὰ τὸ κάνουμε, κάτι τέτοιο θὰ ἦταν παράνομο, ἀφοῦ τὸ ἐμποδίζουν οἱ ἰσχύουσες διατάξεις, πὺ ἀναφέρονται στὰ προϊόντα τῶν ὑποκλοπῶν καὶ στὴν προστασία τῶν προσωπικῶν δεδομένων. Σὰν νὰ δεχόμεστε δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι «Μὰς ἔχουν δεμένα τὰ χέρια»!

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ κείμενο ἀναφέρεται σὲ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπόφαση τῆς συνταγματικῆς κατοχυρωμένης ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα (Α.Π.Δ.Π.Χ.). Εἶναι ἡ ὑπ. ἀριθ.25 τῆς 12.4.2005.

Ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς ἀπόφασης αὐτῆς, τὸ ὁποῖο καλύπτει 23 σελίδες, παραθέτουμε ἐνδεικτικῶς ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα ἄπτονται καὶ τοῦ ἐπίμαχου θέματος, γιὰ τὰ ἀπαραβίαστα τῆς προσωπικῆς ζωῆς τῶν Ἱεραρχῶν: «... Ἡ δημόσια γνώμη δικαιοῦται νὰ γνωρίζει, ἂν ἓνας μητροπολίτης, ποὺ προβάλλει ἐαυτὸν ὡς στερούμενο προσωπικῆς ζωῆς καὶ ὡς παράδειγμα ἀρετῆς, ἀγνότητος, ἀγαμίας, πενίας κ.τ.λ. καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸ ποίμνιό του νὰ μιμηθεῖ τὸ παράδειγμά του, διάγει πράγματι βίο ἄκρως ἀντίθετο καὶ σκανδαλώδη. Μὲ ἄλλες λέξεις, οἱ προπαρατεθεῖσες ἐκδηλώσεις ἱεραρχῶν δὲν ὑπάγονται στὴν προσωπικὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ συνιστοῦν τμῆμα ἐλεγχόμενου ἀπὸ τὸν Τύπο δημόσιου βίου τους... Β) Σχετικῶς μὲ τὴ σκανδαλώδη συμπεριφορὰ Ἱεραρχῶν: Ἡ αὐτοῦσια προβολὴ στοιχείων, ποὺ σχετίζονται μὲ σκανδαλώδεις συμπεριφορὰς μητροπολιτῶν ἐρωτικῶ ἰδίως περιεχομένου, εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη λόγω τοῦ ἔντονου δημόσιου ἐνδιαφέροντος. Ἐν προκειμένῳ, τὸ θέμα εἶναι δημόσιου ἐνδιαφέροντος, δεδομένου ὅτι ἀφορᾷ δημόσια πρόσωπα κατὰ τὴν ἔννοια τοῦ ν.2472/1997, καθὼς ἓνας μητροπολίτης μισθοδοτεῖται ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀσχεῖ δημόσια ἐξουσία, προβαίνοντας σὲ πράξεις δημόσιου χαρακτήρα, ἡ δὲ συμπεριφορὰ του ὑπόκειται σὲ δημόσιο ἔλεγχο καὶ κριτικὴ, ὅχι μόνο ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς δημόσιας δι-

αχείρισης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ἠθικῆς φύσεως στὸ μέτρο ποὺ σχετίζονται ἀδιαχώριστα μὲ τὸ λειτούργημα καὶ τὴ δημόσια δράση του. Οἱ ἰδιαίτερες περιστάσεις τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς ἐπηρεάζουν προφανῶς τὴν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματός του, στὸ μέτρο ποὺ παραβιάζουν εὐθέως τοὺς ἱεροὺς κανόνες (ἡ ἰσχὺς τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, ἄρθρο 3). Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ δικαιολογημένη ἡ δημόσια προβολὴ τῶν ἐπίμαχων ἠχητικῶν στοιχείων, ποὺ καλύπτουν πράξεις καὶ ἐκδηλώσεις μητροπολίτη, οἱ ὁποῖες, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸν τρόπο καὶ τὸ χρόνο ποὺ γίνονται (ἀκόμα δηλαδὴ καὶ ἂν δὲ γίνονται σὲ δημόσιο χῶρο), δὲν καλύπτονται ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη προστασία τῆς προσωπικῆς ζωῆς...».

Αὐτὰ δέχθηκε μὲ τὴν ἀπόφασή της ἡ Ἀρχὴ Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων. Καὶ καλῶς τὰ τοποθέτησε, μπροστὰ στὸ «τσουνάμι», ποὺ ξέσπασε καὶ ξεχύθηκε σὲ πολὺ εὐαίσθητους χώρους τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας τὸν προηγούμενο χρόνο ἀπὸ τὴν ἔντυπη καὶ ἠλεκτρονικὴ δημοσιογραφία. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι, μὲ τὰ νέα αὐτὰ ἐρμηνευτικὰ δεδομένα ἀπὸ τὴ μόνη ἀρμόδια ἀνεξάρτητη Ἀρχή, καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Προκαθήμενός της θὰ εὕρισκαν πλέον τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσαν, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν προβαλλόμενη «παρανομία», ποὺ τόσο πολὺ τοὺς ἐμ-

πόδιζε(;) ώστε να κάνουν χρήση τέτοιου είδους «ήχητικῶν στοιχείων», τὰ ὅποια καλῶς, κατὰ τὴν ᾽Ανεξάρτητη Ἀρχὴ Π.Δ.Π.Χ., ἔρχονται στὴ δημοσιότητα καὶ ἀφοροῦν σὲ ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς τοῦ ὁποιοῦ Ἱεράρχη ἢ ἄλλου κληρικοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια θὰ μπορούσαν νὰ ποῦν ὅτι «Ἐπιτέλους μᾶς λύθηκαν τὰ χέρια». Τὰ ὅσα ὅμως παρακάτω ἀκολουθοῦν, νομίζουμε ὅτι ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο.

Καὶ ἰδοὺ καὶ ΤΟ ΤΡΙΤΟ κείμενο, σὲ συνέχεια τοῦ προηγούμενου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἐπίσημη ιδιότητά της ὑπέβαλε ἡ ἴδια καὶ ὄχι μεμονωμένα πρόσωπα, στὶς 2.6.2005, «Αἴτηση Θεραπείας» στὴν ἴδια Ἀρχή, ζητώντας τὴν ἀνάκληση τῆς παραπάνω 25/12.4.2005 ἀπόφασης. Τὸ κείμενο ἐπιγραφόμενο κατὰ τὴ ρητὴ ἔνδειξη: «ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», δημοσιεύεται στὸ ἐπίσημο περιοδικὸ «Ἐκκλησία» τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 2005, σελ. 560. Θὰ σταθοῦμε χαρακτηριστικὰ σὲ ὀρισμένες μόνο σκέψεις, ποὺ ἀναπτύσσονται στὴν περίφημη αὐτὴ ἀνακλητικὴ αἴτηση καὶ θὰ τὶς παραθέσουμε αὐτούσιες: «**Συμπέρασμα 1ο:** Ὁ Μητροπολίτης δὲν εἶναι... δημόσιο πρόσωπο»... «**Συμπέρασμα 2ο:** Ἐφόσον ὁ Μητροπολίτης δὲν εἶναι δημόσιο πρόσωπο δὲν ἀσχεῖ δημόσιο λειτούργημα... 2.Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰ προσωπικὰ δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου... ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει

δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὅτι συνδέονται μὲ τὴν "ἄσκησιν δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περὶ δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικήν!) συμπεριφοράν, παντελῶς (!) ἄσχετον πρὸς τὴν ἄσκησιν δημοσίου λειτουργήματος...».

Αὐτές οἱ ἀπόψεις ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὴν ἐλλαδικὴ Ἐκκλησία. Προβάλλεται δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία, ὅτι οἱ Μητροπολίτες δὲν εἶναι δημόσια πρόσωπα («**Συμπέρασμα 1ον**»!) καὶ κατὰ συνέπεια δὲν ἀσκοῦν (καί) δημόσιο λειτούργημα («**Συμπέρασμα 2ον**»!). Ἀποτελεῖ πράγματι ἀνησυχητικὸ φαινόμενο, νὰ δέχεται ἡ Ἐκκλησία μας καὶ νὰ προβάλλει ἐπισήμως ὅτι ὁ μητροπολίτης δὲν εἶναι δημόσιο πρόσωπο καὶ δὲν ἀσχεῖ (καί) δημόσιο λειτούργημα καὶ κατὰ συνέπεια ἡ αὐστηρῶς προσωπικὴ του ζωὴ (βλ. κατὰ τὸ κείμενο καὶ ἡ «ὁμοφυλοφιλική») εἶναι «ΠΑΝΤΕΛΩΣ» ἄσχετη μὲ τὴν ἄσκηση δημόσιου λειτουργήματος.

Καὶ ἡ ἀνακλητικὴ αὐτὴ αἴτηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρίφθηκε, ὅπως ἄλλωστε ἦταν ἐπόμενο, μὲ νεότερη ἀπόφαση τῆς Ἀνεξάρτητης αὐτῆς Ἀρχῆς καὶ μὲ τὸ αὐτὸ σκεπτικὸ (ἀπόφαση 73/17-11-2005).

Αὐτὰ περιλαμβάνονται στὰ τρία παραπάνω κείμενα, στὰ ὅποια ἐστιάζονται οἱ ἀναφορὲς τοῦ παρόντος σχολίου καὶ τὰ ὅποια θέτουμε ὑπὸ τὴν κρίση τῶν ἀναγνωστῶν μας. Καὶ τὰ συμ-

περάσματα από αυτές τις αναφορές; Εύκολα νομίζουμε ότι εξάγονται με τη χρήση και μόνο των κανόνων της κοινής λογικής. Η έκκλησιαστική διοίκηση εμφανιζόταν, ότι δεν μπορεί να κάνει χρήση του περιεχομένου κασετών, των όποιωνδήποτε κασετών, που αναφέρονται σε παράδοξες συμπεριφορές ανώτατων κληρικών, με τη δικαιολογία, ότι έτιθετο ως φραγμός και ως ανυπέρβλητο εμπόδιο «τὸ παράνομο» αὐτῆς τῆς χρήσης. Καὶ ὅταν ἡ Ἀνεξάρτητη Ἀρχὴ (Α.Π.Δ.Π.Χ.) ἀντιμετώπισε τὸ θέμα, ἀναφορικὰ μετὰ τὴ δημοσιοποίηση τοῦ περιεχομένου τους καὶ ἦρε αὐτὸ τὸ εμπόδιο, ἐρμηνεύοντας ὑπεύθυνα τις κείμενες συνταγματικές καὶ νομοθετικές ρυθμίσεις, ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση ὅχι μόνο δὲν τὴ δέχθηκε, ὅχι μόνο δὲ θεώρησε ὅτι «τῆς λύνονται πλέον

τὰ χέρια» γιὰ περαιτέρω ἔρευνα, ἀλλὰ ἀντέδρασε μετὰ θετικὴ ἐνέργεια. Καὶ μετὰ εἰδικὴ αἴτησή της στὴν ἴδια Ἀρχὴ ζήτησε ἐπίμονα τὴν ἀνάκληση αὐτῆς τῆς ἀπόφασης εἰδικὰ γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐπικαλούμενη ὅσα ἀναφέρονται στὸ κείμενο τῆς ἀνακλητικῆς αἴτησης, τὰ ὁποῖα παραπάνω ἀποσπασματικὰ παρατέθηκαν (βλ. καὶ σχ. δημοσίευμα ἐφημερίδας «ΕΘΝΟΣ» τῆς 21.1.2006).

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα κρίσιμο στοιχεῖο, ποὺ δείχνει πόσο διατεθειμένη ἦταν (καὶ εἶναι) ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν κάθαρση (βλ. αὐτοκάθαρση) στὸ χῶρο της, σὲ ἀντίθεση μετὰ ὅσα, μετὰ ὑπευθυνότητα καὶ σοβαρότητα, συμβαίνουν στὸ χῶρο τῆς δικαιοσύνης.

Ο Σχολιαστής

Παπα-Γιάννη

Ἄν πουληθοῦν τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρυσοστόλιστα ἄμφια, πού προβάρει κάθε φορά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πόσες πεινασμένες οἰκογένειες θὰ φᾶνε ψωμί καὶ θὰ ποῦν ἓνα καλὸ λόγο γι' αὐτόν;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης



Σκανδαλιζόμενος πρὸς «καλό» Μητροπολίτη.

(Ἡ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ, πού ἀκολουθεῖ, δὲν ἀφορᾷ ὅποιον Μητροπολίτη νομίζει ὅτι δὲν ἐμπίπτει στὴν κατηγορία ἐκείνων, τοὺς ὁποίους δημοσιογράφοι μέ φιλοπαίγμονα διάθεση, χαρακτηρίζουν ὡς «τοῦ κατηχητικοῦ».)

Σεβασμιώτατε εὐλογεῖτε.

Σέ νεαρό φίλο, συμμετοχο τοῦ σκανδαλισμοῦ μου, ἐξέφρασα τὴν ἀπόγνωσή μου: «Πῶς τόσοι καλοὶ κληρικοὶ ἀλλοιώθηκαν ὅταν ἔγιναν Ἐπίσκοποι!» Ἡ ὁρμὴ τῆς νεότητος τοῦ φίλου μου μέ ἀποστόμωσε: «Δὲν ἀλλοιώθηκαν. Ἔτσι ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡ ἐπισκοποποίηση ἀπλῶς τοὺς ἀποκάλυψε». Δυσκολεῦτηκα νά τό ἀποδεχτῶ καί ἔμεινα ἀποσβολωμένος. Ἄκουγα τό χειμαρρῶδη φίλο μου γιά ὦρα νά ἐκθέτει τὰ ἐπιχειρήματά του, χωρὶς, δυστυχῶς, νά μπορῶ μέ ἐπιτυχία νά τὰ ἀντικρούσω, ἀκόμα καί ὅταν πρόβαλα γιά παράδειγμα τό σεβάσμιο πρόσωπό σας.

«Πῶς ἐξηγεῖται», ὁρμησε ἀκάθεκτος ὁ νεαρός, «ἡ ἀπόλυτη ταύτισή τους μέ τό σύστημα πού τοὺς ἐξέλεξε; Πρῶτοι ἐν ἀγάπῃ μεταξύ Θεοῦ καί λαοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου εἶναι Ἐπίσκοποι, ἔγιναν ἐντεταλμένα ὄργανα ἐξουσίας πάνω στό ποίμνιο. Τό νά ἐπιθυμοῦν νά γίνουν Ἐπίσκοποι γιά νά διακονήσουν τό λαό ἀπό πόστο πῶς ὑπεύθυνο, εἶναι ἐπαινετό. Τό νά δίνουν, ὅμως, «γῆν καί ὕδωρ» στοὺς ἐκλέκτορες

τους, νά ἐκφράζουν εὐγνωμοσύνη καί αἰώνια ὑποταγή, ἰδίως στὸν Πρῶτο, (τέτοια λένε συνήθως κατὰ τίς ἐνθρονίσεις τοὺς οἱ «καλοὶ» Ἐπίσκοποι), δείχνει τὴν ὀλόκαρδη ἐνταξή τους σέ μιά περιχαρὰ κωμένη τάξη ἀρχόντων, πού αὐτοκολλακεύονται καί αὐτοπροστατεύονται. Τό ὅτι ψηφοθήρησαν γιά νά ἐκλεγοῦν, εἴτε μόνοι τους εἴτε μέσω ἄλλων, εἶναι κοινό μυστικό, ὅσο καί ἂν οἱ ἴδιοι τό κρίβουν, ἀκόμα καί ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Αὕτη εἶναι, δυστυχῶς, ἡ κρατοῦσα πρακτικὴ μέ δεδομένο τό ἰσχύον σύστημα ἐκλογῆς Ἐπισκόπων. Εἶναι ἀδιανόητο, ὅμως, γιά νά ἐξασφαλίσουν τὴν εὐνοια τοῦ Προκαθημένου καί τίς ἀναγκαῖες ψήφους, νά φτάνουν μέχρι τοῦ νά δεσμεύονται, μεθ' ὅρκου κάποτε, ὅτι θὰ ὑποταχθοῦν σ' αὐτόν καί θὰ τὸν στηρίζουν σέ κάθε ἐπιλογὴ του. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι οἱ νέοι Ἐπίσκοποι, ὅταν δὲν ἀντλοῦνται ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ τῆς διαφθορᾶς, στρατολογοῦνται ἀπὸ τίς τάξεις τῶν ἐκ πεποιθήσεως ἄβουλων ὑποτακτικῶν. Σέ κάθε περίπτωσι, καί γιά διαφορετικούς ὁ καθένας λόγους, δὲν ὑψώνουν τὴ φωνή, τὴν ὁποία ὁ λαὸς λαχταρεῖ ἐναγωνίως νά ἀκούσει. Τελικά, ἀποδεικνύονται ὀρκισμένοι φύλακες ὅχι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῆς ἀκεραιότητος καί τῆς εὐρωστίας τοῦ συστήματος, πού τοὺς ἀνέδειξε».

«Γιατὶ πῶς», συνέχισε ἀναμμένος ὁ φί-

λος, «νά έρμηνεύσει κανείς τίς έμφανίσεις όλου αυτού του έσμου λαμπροφωρεμένων Μητροπολιτών, πάσης ήθικης αποχρώσεως, μέ τή συμμετοχή καί τών «καλών», σέ πανηγύρια ή όνομαστικές έορτές πρός τιμή συναδέλφων τους; Πώς νά κατανοήσει γιατί τόση άμετροέπεια στό αλληλολιβάνισμα τών ανταλλασσομένων προσφωνήσεων; Πώς νά συλλάβει ό νοός του ανθρώπου τό λόγο γιά τόν όποϊον εξαίρουν μεταθανάτως, μέ φυλλάδια, ήμερολόγια, κτλ., κοιμηθέντες Ίεραρχες, μέ όχι καί τήν καλύτερη δυνατή φήμη, ή, στήν καλύτερη τών περιπτώσεων, πού δέν είχαν νά επιδείξουν κανένα άλλο επίτευγμα στή ζωή τους πέραν του ότι έγιναν Μητροπολίτες».

Καί ό νεαρός έξερράγη: «Πώς νά άνεχθεϊ κανείς νά άθώνονται πανηγυρικά μετά από συνοπτικές διαδικασίες, πού ουσιαστικά άχρηστεύουν τήν εκκλησιαστική δικαιοσύνη, κληρικοί μέ διάτρητο ήθος; Έστίες βαρύτατης ήθικης μόλυνσεως, όχι μόνο του ιερατικού σώματος, αλλά τής κοινωνίας στό σύνολό της; Πότε Δεσπότης καταδικάστηκε από εκκλησιαστικό δίκαστήριο; Θεωρεϊται αδιανόητο νά περάσει Έπίσκοπος από δίκη ως κοινός θνητός. Τό πολύ πολύ νά του επιβληθοϋν κάποιες διοικητικές κυρώσεις, διαφορούμενης έγκυρότητας, μέχρι νά κοπάσει ό σάλος. Έτσι, κάθε έπονείδιστη συμπεριφορά, κάθε άτιμωτική πράξη, βρίσκουν ασφαλές καταφύγιο μέσα στό χώρο τής άγίας μας Έκκλησίας. Οί μόνες πράξεις, πού επισύρουν βαρύτατες τιμωρίες, καθαιρέσεις καί άφορισμούς, είναι ή διαμαρτυρία καί ό δημόσιος έλεγχος, όταν στόχο τους έχουν τήν εκκλησιαστική διοίκηση. Καί οί «καλοί» Έπίσκοποι τί κάνουν; Όχι μόνο άνέχονται όλ' αυτά,

άλλά συχνά συμμετέχουν στίς πλεκτάνες συγκαλύψεως τών φαύλων καί συντριβής κάθε έλευθέρου πνεύματος, πού αγαπά τό Χριστό καί τήν Έκκλησία Του. Ή στάση αυτή ύποτέλειας τών Έπισκόπων σέ καμιά όρθόδοξη σχολή δέν διδάσκεται. Άν δέν τήν έχεις λανθάνουσα μέσα σου, δέν τήν αποκτäs μέ τή χειροτονία».

Αυτά είπε ό φίλος μου. Σεβασμιώτατε, μή μέ ρωτάτε τί άπ' τά παραπάνω πιστεύω ότι εύσταθεϊ καί τί είναι ύπερβολή του φίλου μου. Δέν έχει νόημα. Ρωτεϊστε τή συνείδησή σας. Κάποτε σέ άνάλογη συζήτησή μας μου είχατε πεί ένοχλημένος: «Όποιος είναι έξω άπ' τό χορό πολλά τραγούδια ξέρει». Θά συμφωνήσω. Έρωτώ, όμως, έσεις, πού μπήκατε στό χορό μέ τή θέλησή σας, πόσα τραγούδια ξέρατε πριν μπήτε, καί τί τραγουδάτε τώρα;

Σεβασμιώτατε, παρακαλώ γιά τήν εύχή σας, μά, πάνω άπ' όλα, εκλιπαρώ γιά μιá έμπρακτη άπάντηση: Υπάρχει έλπίδα;

Ό σκανδαλιζόμενος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ίδιοκτήτης

ό Μητροπολίτης

Άττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αϋλών Άττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X